

медалионче. Тя позна своето букетче, що сутринта бѣше занесла на господина.

Позна го по обичнитѣ си цвѣтя и по-лесно би се измамила въ своитѣ обуща, но никога не въ китнитѣ си букетчета.

— „Що е това, дѣдо?“ попита очудено тя, като му показваше медалиончето.

Старецътъ погледна взирайки се и каза:

— „Едно хубаво портретче на госпожица. . . Но колко прилича на тебе, а още повече на покойната ти майка“.

Слѣпата цвѣтарка, безъ да продума, грабна всичко и бърже излѣзе къмъ булеварда. Тя вървѣше колкото прѣдпазливо, толкова и сигурно. Когато отиде дома на познатия господинъ и влѣзе при него, той нишеше нѣщо, но като я видѣ, остави работата си запитвайки я любезно: „Отъ какво се нуждаешъ, малка приятелко?“

— „Отъ нищо нѣмамъ нужда, уважаеми господине. Нѣмате ли изгубена чантичка?“

— „Защо мислишъ, че е мое изгубеното?“

— „Азъ съмъ увѣрена, че това е ваше. А ето вижте тѣзи цвѣтенца, които бера за васъ всѣка сутринъ“. Тя му подаде намѣреното отъ нейния дѣдо. Той позна чантичката съ букетчето, което бѣше изпратилъ на своята сгоденица.

— „Да, моя малка приятелко, имашъ право. Това е на една мила госпожица, която сега очаквамъ да дойде и ти ще я видишъ тукъ“. Слѣпото момиче нищо не отговори, а само тѣжно поклати глава. Като заблѣлѣза този отрицателенъ жестъ, господинътъ стана гальовно поглади по косата това нещастно дѣте и продума: „Да миличко, азъ забравихъ, че ти си слѣпо. Така още отъ рождение ли си?“

— „За мое голѣмо нещастие, не! Жално ми е най-вече, че още си спомнямъ всичко, което прѣди съмъ виждала. Прѣди 3—4 години тѣй добрѣ виждахъ, а сега не. Когато работя сама въ малката ни градинка и усѣтя дѣха на ароматната теменужка, кичестия карамфилъ, момината сълза, а не мога да ги видя, тогава — колко съмъ нещастна!“ „Отъ мъртвитѣ